

UZASADNIENIE

Pełnomocnik A. C. w pozwie z dnia 07 lipca 2014 r. skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) S.A. we W. wniósł o:

- 1) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 800,00 zł. tytułem należnego odszkodowania z tytułu zniszczenia a ubrania oraz okularów poszkodowanego w związku ze zdarzeniem z dnia 05 września 2013 r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 15 maja 2014 r. do dnia zapłaty;
- 2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 11.000,00 zł. tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę cierpienie, ból, trwałe ślad w psychice doznanymi urazami, trwałym uszczerbkiem na zdrowiu, koniecznością rehabilitacji w związku ze zdarzeniem z dnia 05 września 2013 r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 15 maja 2014 r. do dnia zapłaty;
- 3) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 100,00 zł. roszczenie częściowe – tytułem poniesienia kosztów związanych z wynajęciem osób do opieki nad chorymi rodzicami powoda wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 07 lipca 2014 r. do dnia zapłaty
- 4) zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym również kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu powództwa pełnomocnik powoda podał, że w dniu 05 września 2013 roku około godziny 19.35 na ul. (...)w S., miał miejsce wypadek drogowy, w wyniku którego powód odniósł obrażenia ciała. Po przewiezieniu go do SP ZOZ (...)w S., stwierdzono u niego wielomiejscowe stłuczenia tkanek miękkich, powłok zewnętrznych ciała, zwłaszcza okolicy biodra lewego z krwiakiem podskórnym, złamania górnej kości łonowej oraz zbitcia kręgosłupa. Sprawca zdarzenia Y. A., kierujący pojazdem V. (...)o nr rej. (...) -4, posiadał polisę (...) o numerze (...)wykupioną w B. T.i został skazany za swój czyn wyrokiem Sadu Rejonowego w S. w sprawie IIK (...). Oprócz uszczerbku na zdrowiu całkowicie zniszczone zostało ubranie i okulary powoda. Według strony powodowej, A. C. chodził o kulach przez 3 miesiące, odbywał rehabilitację w okresie od 15 listopada 2013 r. do 30 stycznia 2014 r., stale sygnalizował ból kręgosłupa, klatki piersiowej w okolicy mostka oraz głowy. Ponadto przytył, zmienił swoje nastawienie do życia. Po wypadku powód stał się nerwowy, miał problemy z zasypianiem, zawroty głowy, trudności z koncentracją, odczuwał leki przed przechodzeniem przez przejście dla pieszych.

W odpowiedzi na pozew z dnia 02 października 2014 r. pełnomocnik pozwanego towarzystwa ubezpieczeń wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych (k. 42-43). W uzasadnieniu podniósł zarzut braku legitymacji biernej, gdyż w toku postępowania likwidacyjnego szkody pełnił wyłącznie funkcję korespondenta dla (...) Towarzystwa (...) (z tego tytułu wypłacił powodowi dnia 18 czerwca 2014 r. tytułem zadośćuczynienia kwotę 2500 zł.) i nie ubezpieczał w zakresie OC posiadacza pojazdu prowadzonego przez sprawcę kolizji. O tej okoliczności informował pełnomocnika powoda. Podkreślił, iż legitymację bierną posiada Polskie (...) w W. na podstawie art. 19 ust. 3 w zw. z art. 123 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim (...).

W związku ze złożoną odpowiedzią na pozew, pełnomocnik powoda złożył nowy pozew tej samej treści, jak pierwotny z tym, że oznaczył jako stronę pozwaną Polskie (...) w W. (k. 60-62).

Postanowieniem z dnia 05 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w S. wezwał do udziału w charakterze pozwanego Polskie (...) w W., zwolnił dotychczasowego pozwanego Towarzystwo (...) S.A. we W. i zasądził na jego rzecz od powoda koszty procesu (k. 79).

W odpowiedzi na pozew z dnia 27 stycznia 2015 r. pełnomocnik Polskiego (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych (k. 88-89).

Podniósł, że nie kwestionuje odpowiedzialności pozwanego biura ze względu na treść art. 123 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim (...). Jego zdaniem jednak, wypłacona kwota 2500 zł tytułem zadośćuczynienia była i jest odpowiednia. Następnie powołał się na poglądy judykatury na poparcie swojego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 05 września 2013 r. około godz. 19:35 na ul. (...) w S. miał miejsce wypadek drogowy. Kierujący samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) -4 Y. A. – obywatel Białorusi nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie dostosował prędkości od panujących warunków drogowych podczas zbliżania się do oznakowanego przejścia dla pieszych i potrafił w jego obrębie przechodzącego A. C., który doznał wielomiejscowego stłuczenia tkanek miękkich, powłok zewnętrznych ciała, zwłaszcza w okolicy biodra lewego z krwiakiem podskórnym oraz złamania górnej gałęzi kości łonowej lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia trwający powyżej 7 dni.

Za opisany czyn z art. 177 §1 k.k. Sąd Rejonowy w S. II Wydział Karny wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2014 r. skazał Y. A. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby wynoszący 2 lata, orzekł karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. (dowód: wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 23 kwietnia 2014 r., k. 157 akt sprawy II K (...) Sądu Rejonowego w S.).

W wyniku wypadku A. C. zostało również całkowicie zniszczone ubranie w postaci butów, spodni, kurtki oraz okulary.

W dniu zdarzenia posiadacz samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) -4 Y. A. – obywatel Białorusi – posiadał polisę (...) o numerze (...) wykupioną w białoruskim towarzystwie (...), a więc korzystał z ochrony ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów (okoliczność bezsporna).

Z miejsca wypadku A. C. został przewieziony do szpitala w S., gdzie po przeprowadzeniu badań klinicznych stwierdzono opisane wyżej urazy. Po opatrzeniu chirurgicznym, powód chodził przez trzy miesiące o kulach oraz uczęszczał na konsultacje w poradni specjalistycznej, a następnie odbywał rehabilitację w okresie od 15 listopada 2013 r. do dnia 30 stycznia 2014 r.

Z uwagi na ograniczone możliwości ruchu, A. C. przytył, stał się nerwowy, miał problemy z zasypianiem, zawroty głowy, trudności z koncentracją, odczuwał lęki przed przechodzeniem przez przejście dla pieszych. Bezpośrednio po wypadku A. C. odczuwał ból biodra, kręgosłupa, bóle i zawroty głowy i całego ciała, które nasilały się w zależności od zmiany pozycji ciała, w trakcie siedzenia i leżenia. Potrzebował pomocy innych osób.

Przed wypadkiem A. C. był zdrowym i sprawnym człowiekiem.

W następstwie wypadku powód nie mógł sprawować opieki nad swoimi rodzicami, co zmusiło go do wynajęcia osób, które były w stanie zapewnić opiekę w okresie 3 miesięcy od wypadku.

Pismem z dnia 15 maja 2014 r. pełnomocnik powoda dokonał zgłoszenia szkody i wystąpił z roszczeniem o wypłatę zadośćuczynienia za krzywdę jakiej doznał w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 05 września 2013 r. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pierwotnie pozwane towarzystwo ubezpieczeń w dniu 18 czerwca 2014 r. realizując funkcje korespondenta białoruskiego towarzystwa ubezpieczeń, dokonało zapłaty A. C. kwoty 2500,00 zł. tytułem zadośćuczynienia.

Zaprezentowany stan faktyczny został ustalony na podstawie: dokumentów z akt szkody nr 91/PL-02-14-4, dokumentów z akt sprawy II K (...) Sądu Rejonowego w A., a w szczególności wyroku, dokumentacji medycznej powoda (k. 63-71, 116-118), opinii sądowno-lekarskiej i sporządzonej do niej opinii uzupełniającej (k. 166-176, 220-222), opinii sądowno-psychiatrycznej i sporządzonej do niej opinii uzupełniającej (k. 139-143, 204-204), opinii biegłego z zakresu szacowania ruchomości D. W. (k. 244-253) oraz zeznań świadków: J. C. (k. 125-126), K. C. (k. 126), Ł. C. (k. 127), a

ponadto na podstawie zeznań powoda przesłuchanego w charakterze strony (k. 280) i w ocenie Sądu nie budził wątpliwości.

Podstawa odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego w zakresie ubezpieczenia OC o numerze (...) wykupioną w białoruskim towarzystwie (...) nie budziła jakichkolwiek wątpliwości i pozostawała między stronami procesu poza sporem, który dotyczył wyłącznie wysokości należnego zadośćuczynienia – zdaniem powoda - bezpodstawnie zaniżonego przy wypłacie mu świadczenia przez ubezpieczyciela. Ponadto, powód podnosił, iż następstwa wypadku związane z dolegliwościami bólowymi, lękami odczuwa do chwili obecnej oraz podnosił fakt zniszczenia jego okularów i ubrań. Wedle jego twierdzeń, wypadek wywarł także niebagatelny wpływ na ograniczenie aktywności fizycznej i codzienne funkcjonowanie powoda.

Strona pozwana wskazywała natomiast w trakcie procesu, że zakres powinności świadczenia został już ustalony w toku postępowania likwidacyjnego w oparciu o analizę obrażeń i skutków wypadku jakich doznał powód, które to w ocenie strony pozwanej uzasadniały wypłatę zadośćuczynienia na poziomie kwoty 2500 zł.

Zdaniem Sądu wytoczone powództwo zasługiwało w części na uwzględnienie.

Podstawę prawną dochodzonego w sprawie roszczenia stanowiła regulacja prawna z art. 123 pkt 1 i 2, do której odwołuje się art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim (...). Wynika z nich, iż poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od Polskiego (...). Biuro to odpowiada za szkody będące następstwem wypadków, które miały miejsce na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe są sygnatariuszami Porozumienia Wielostronnego (pkt 1), a także Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe podpisały z Biurem umowy o wzajemnym uznawaniu dokumentów ubezpieczeniowych i zaspokajaniu roszczeń, pod warunkiem istnienia ważnej Zielonej Karty wystawionej przez zagraniczne biuro narodowe (pkt 2).

Warunkiem takiej odpowiedzialności jest istnienie ważnej Zielonej Karty wystawionej przez biuro narodowe, co w niniejszej sprawie pozostawało poza sporem (k. 20 akt postępowania likwidacyjnego).

Ponadto podstawy odpowiedzialności za szkody na osobie i mieniu wyrządzone przez ruch mechanicznego środka komunikacji stanowią przepisy art. 445 k.c. w zw. z art. 444 k.c., i w zw. z art. 436 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 435 k.c. Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Powszechnie przyjmuje się, iż zadośćuczynienie jest swoistą postacią odszkodowania, którego celem jest zrekompensovanie uszczerbku w dobrach osobistych, a zatem szkody niemajątkowej. Stanowiąc jedynie przybliżony ekwiwalent za doznaną przez poszkodowanego szkodę niemajątkową (krzywdę), ma ono przede wszystkim pełnić funkcję kompensacyjną. Jest to swoiste wynagrodzenie za doznane cierpienia, ból fizyczny, utratę radości życia, ma ułatwiać przezwyciężenie ujemnych przeżyć psychicznych (podobnie w: Kodeks Cywilny Komentarz do art. 1-534 pod red. E. Gniewka, tom I, teza 2 i 3 do art. 445, str. 1128-1129).

Przesłanki do przyznania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę co do zasady są analogiczne jak w przypadku dochodzenia roszczeń o naprawienie szkody majątkowej. Mając na uwadze ogólne zasady odpowiedzialności cywilnej z tytułu czynów niedozwolonych należy podnieść, iż podstawową przesłanką takiego roszczenia jest fakt doznania szkody niemajątkowej (krzywdy) wynikającej z działania bądź zaniechania kwalifikowanego jako czyn niedozwolony.

Okolicznością bezsporną w przedmiotowej sprawie potwierdzoną zarówno złożoną do akt sprawy dokumentacją medyczną powoda A. C., jak i treścią opinii opracowanej przez biegłego sądowego z zakresu (...) stanowił fakt doznania przez powoda w rezultacie wypadku z dnia 05 września 2013 r. złamania kości łonowej lewej, stłuczenia okolicy biodra lewego z krwiakiem śródtkankowym, urazu głowy, stłuczenia klatki piersiowej. Przebyte stłuczenia klatki piersiowej uraz głowy i stłuczenie biodra lewego nie spowodowały trwałych lub długotrwałych następstw. Natomiast dolegliwości

ze strony kręgosłupa odcinka L-S oraz stawów kolanowych nie mają bezpośredniego związku z wypadkiem, a prawdopodobnie ze schorzeniem samoistnym. W chwili obecnej doznane obrażenia nie wpływają na ograniczenia aktywności życiowej powoda. Rokowania odnośnie stanu zdrowia jest dobre. Złamanie kości łonowej uległo wygojeniu bez istotnego przemieszczenia, krwiak okolicy biodra lewego uległ wygojeniu. Jak wynika z opinii biegłego po analizie dokumentacji medycznej i przeprowadzeniu badania klinicznego przyjął on, że zgodnie z tabelami norm oceny trwałego uszczerbku na zdrowiu ogólnych warunków ubezpieczenia (...) S.A. powód doznał 3% trwałego uszczerbku na zdrowiu, zgodnie z przepisami Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18.12.2002 r. – 5% uszczerbek, zaś zgodnie z Tabelami Norm Oceny Procentowej Trwałego Uszczerbku na Zdrowiu rekomendowanych przez (...) Towarzystwo (...) powód doznał ogólnie 3% uszczerbku na zdrowiu.

W sporządzonej opinii uzupełniającej z dnia 31 sierpnia 2015 r. biegły podtrzymał swoją dotychczasową opinię i szczegółowo odniósł się do zarzutów powoda odpowiednio je weryfikując, zwłaszcza do braku związku z wypadkiem dolegliwości ze strony kręgosłupa odcinka L-S oraz stawów kolanowych (k. 220-222).

Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii I. O.. W swojej opinii z dnia 03 kwietnia 2015 r. (k. 139-143) biegła po analizie załączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej i przeprowadzonym badaniu psychiatrycznym powoda poczyniła ustalenia, że w następstwie wypadku komunikacyjnego, który miał miejsce w dniu 05 września 2013 r. u powoda wystąpiły zaburzenia adaptacyjne z objawami lęku i zaburzeniami snu. Stany takie pojawiały się głównie w sytuacjach ruchu ulicznego. Z tego powodu powód podjął leczenie psychiatryczne, choć zgłosił się do lekarza dopiero po 15 miesiącach od wypadku. Zalecono mu przyjmowanie leków, lecz leczenia nie kontynuował. Zdaniem biegłej, objawy natury psychicznej nie były u powoda nasilone stopniu znacznym, skoro podjął się leczenia po długim okresie od zdarzenia i trwało ono krótko. Zdaniem biegłej, rokowanie jest pomyślne. Nie stwierdzono u powoda zaburzeń funkcji poznawczych jako następstw wypadku, jak również urazu głowy z uszkodzeniem struktur mózgowych. Konkludując, biegła wskazała że w sferze zdrowia psychicznego nie nastąpił trwały uszczerbek na zdrowiu.

W sporządzonej opinii uzupełniającej z dnia 25 lipca 2015 r. biegła w całości podtrzymała swoją główną opinię i szczegółowo odniosła się do zarzutów pełnomocnika powoda, zwłaszcza wskazując, iż gdyby nasilone stany lękowe były tak dokuczliwe, powód niewątpliwie podjąłby leczenie dużo wcześniej (k. 220-222).

W opinii Sądu sporządzone w niniejszej sprawie i opisane powyżej wszystkie opinie stanowią materiał pomocniczy dla podjęcia rozstrzygnięcia w sprawie, który oceniać należy jako zupełny i kompletny. Obaj rzeczoznawcy do zleconych im czynności podeszli z wnikliwą starannością. Wykonane przez nich opracowania wskazują na należyte zaangażowanie z ich strony, kompetencje a zatem i predyspozycje do zajmowania stanowisk odnośnie postawionych im pytań. Skrupulatnie poprowadzone badania umożliwiły obu biegłym na przedstawienie jednoznacznych wniosków, szczegółowo je uzasadniając. Dlatego też nie budziły one, zdaniem Sądu, jakichkolwiek wątpliwości. W szczególności stwierdzić należy, iż w związku ze zgłaszanymi przez pełnomocnika powoda zarzutami, wskazującymi na możliwy wpływ na stan zdrowia dolegliwości stawów kolanowych oraz kręgosłupa u powoda biegły nie stwierdził wpływu tychże obrażeń na aktualny stan zdrowia powoda.

Jednocześnie w celu ustalenia okoliczności sprawowania cierpień fizycznych i psychicznych powoda, konieczności sprawowania opieki, Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków J. C. (k. 125-126), K. C. (k. 126), Ł. C. (k. 127). Z zeznań wszystkich świadków wynika, że po wypadku powód wymagał pomocy osób trzecich, jak i jego rodzice, którymi zajmowali się sąsiedzi na prośbę powoda przez okres około 2 miesięcy od wypadku. A. C. pomocy udzielała najbliższa rodzina. Świadkowie potwierdzili również, że po wypadku powód miał problemy ze snem i zażywał z tego powodu leki., uskarżał się na bóle i stał się bardziej nerwowy, skryty, nieufny.

W opinii Sądu twierdzenia przesłuchanych w toku postępowania wszystkich świadków zasługują na danie im wiary.

Mając na uwadze poczynione w sprawie ustalenia, potwierdzające tak fakt zaistnienia uszczerbku na zdrowiu powoda w wyniku zdarzenia, jak też i istnienie podstaw do przypisania odpowiedzialności pozwanemu, ustalając zakres

finansowej powinności świadczenia pozwanego wobec powoda Sąd za adekwatną do rozmiaru doznanego przez niego uszczerbku niemajątkowego (krzywdy) uznał kwotę 8000 złotych.

Przyznana i wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego należność w kwocie 2500 złotych wraz z kwotą 5500 złotych stanowi w opinii Sądu adekwatne do zakresu doznanej przez inicjatora postępowania krzywdy zadośćuczynienie, będąc wprawdzie ułomną, ale nie symboliczną, lecz wymierną rekompensatą całokształtu zaistniałego uszczerbku. Podkreślić należy, iż wypadek któremu uległ A. C. nie skutkował poważnymi dla trwałymi następstwami dla zdrowia, skutkujących dalej idącą krzywdą co nakazywałoby szerszą jej rekompensatę. Przez dość długi okres powód wymagał pomocy osób trzecich, odczuwał dyskomfort i dolegliwości zdrowotne. A. C. nie przyczynił się w żaden sposób do wypadku, przechodząc prawidłowo przez ulicę na przejściu dla pieszych. W związku z tym, Sąd orzekł w punkcie 1. sentencji wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2. wyroku).

W opinii Sądu właściwą datą wymagalności roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia, a tym samym datą początkową obowiązku zapłaty odsetek z tytułu opóźnienia się przez pozwane biuro (art. 481 k.c.) jest dzień wskazany w pozwie.

Ustalając wysokość należnego odszkodowania z tytułu zniszczenia okularów oraz ubrania Sąd oparł się na opinii powołanego w sprawie biegłego sądowego z zakresu maszyn dla przemysłu spożywczego, wyceny ruchomości majątkowych D. W. (k. 244-253). Wynika z niej, iż wartość spodni (...) wynosi 140 zł, butów sportowych F. 150 zł, kurtki męskiej R. 270 zł, zaś okularów z soczewkami 400 zł. W ocenie sądu opracowana przez biegłego opinia jest rzetelna, pełna i jasna. Przedstawione przez biegłego wnioski i wyjaśnienia są logiczne, spójne i konsekwentne, a przede wszystkim miarodajne dla dokonania ustaleń potrzebnych do rozstrzygnięcia sporu, którego przedmiot został wskazany w pozwie. D. W. posiada przy tym odpowiednie kwalifikacje. Biegły przedstawił szczegółowo metody dokonywania szacowania ruchomości, lecz żadnej z nich nie zastosował indywidualnie jako prawidłowej i właściwej. Wszystkie bowiem posłużyły mu jako wzorce, których znajomość była konieczna przy dokonaniu szacowania. Miał na uwadze oferta wyrobów jest coraz bardziej atrakcyjniejsza, a w związku z tym, ruchomości będące przedmiotem wyceny oraz te spotykane w obrocie handlowym są nieporównywalne, wykazując jedynie podobieństwo użytkowe. Ewentualne zarzuty co do wartości rzeczy używanych wiążą się niejednokrotnie ze stosunkiem emocjonalnym do rzeczy. W ocenie sądu opinia stanowi wartościowy materiał pomocniczy. Oczywiście jest, że ustalenie wartości rynkowej używanych ubrań jest trudne, lecz z drugiej strony, użytkownik w przypadku straty nie kupowałby takich samych używanych ubrań, lecz zupełnie nowych, co wiąże się z koniecznością wydatkowania wyższych kwot. Stąd Sąd uznał, iż ustalone wartości przez biegłego są wiarygodne i zasądził na rzecz powoda kwotę dochodzoną w pozwie.

W opinii Sądu właściwą datą wymagalności roszczenia o odszkodowanie, a tym samym datą początkową obowiązku zapłaty odsetek z tytułu opóźnienia się przez pozwane biuro (art. 481 k.c. i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim (...)) jest dzień wskazany w pozwie liczony po upływie 30 dni od dnia złożenia zgłoszenia. Dlatego też Sąd rozstrzygnął o tym w pkt 3. wyroku.

Sąd uwzględnił ponadto żądanie powoda zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 100,00 zł. tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich nad jego rodzicami. Przesłuchani świadkowie potwierdzili wersję powoda w zakresie konieczności sprawowania opieki nad tymi osobami ze względu na ich wiek i stan zdrowia. Skoro powód nie mógł tego wykonywać osobiście, a sprawowali taką opiekę na jego prośbę sąsiedzi przez okres 2 miesięcy, kwota 100 zł nie może stanowić sumy wygórowanej (pkt 4. wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. – pkt 5 i 6 wyroku. Z dochodzonej przez powoda kwoty została zasądzona od pozwanego na jego rzecz tytułem zadośćuczynienia - kwota 5.500,00 zł., tytułem odszkodowania kwota 800 zł, zaś tytułem opieki osób trzecich kwota 100 zł. W związku tym, strony procesu powinny ponieść koszty procesu w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę.

O nieuiszczonych kosztach sądowych, związanych z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłych, a rzeczywistymi wydatkami z tego tytułu, pokrytymi przez Skarb Państwa, orzeczono na podstawie 83 ust.2 w zw. z art. 113 ustawy z

dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. tj. z 2014 r., poz. 1025 z późn. zm.) i w zw. z art. 100 k.p.c. (pkt 6 wyroku).